

RÜGBI, FOTBÒL : BOTATZ, FILHAS !

L'espòrt femenin professional, en qualitat d'espòrt-espectacle, pren sa volada a la television e sus las rets. Pròva de son irresistibla ascension, los grops privats son ara a rasclar totas las competicions a las cadenes publicas, pionières dins aqueste sector.

Dins mon enfança, dins las annadas 80-90, l'espòrt femenin èra visible pas que pendent Roland-Garros, los campionats bèlses d'atletisme o los jòcs olimpics, e puslèu dins d'espròvas individualas. Los espleches de Marie-José Pérec, Jeannie Longo o Laura Flessel suscitavan la fòga de la premsa e del monde. Èri ieu suportaire de Christine Arron, campiona d'esprint ; Merlene Ottey la jamaïcana e Marion Jones l'americana èran d'estelas mondialas. Mas per çò dels espòrts collectius èra pas ganhat. Aital lo basquet practicat per las filhas, puèi lo handbal, aguèron pauc a pauc drech a una visibilitat segura, mas timidòta.

Son sustot las cadenes de servici public que metián en valor las atlètas femeninas, los grangs grops privats an pas accompanhat lo movement que recentament. Pels dos grangs espòrts populars que son lo fotbòl e lo rugbi, partissèm de luènh.

Me remembri d'aquel regent que nos fasiá jogar al fotbòl o al rugbi amassa, dròllas e dròlles, genolhs escorgats, blavairòls suls tibias, mercurocròme, tot parièr. Un bèl plaser partejat, mas un plaser lèu passat per aquellas filhas de las annadas 80, clarament pas las benvengudas dins los clubs de dròllas. Caliá sovent traversar lo departament per trobar una equipa de rugbi de dròllas, una eretgia en país d'Ovalia ! D'aquel temps, se vesíán ocasionalament de partidas femeninas, a l'escasença de fèstas de vilatges o d'un eveniment de club : se montava una equipa efemèra, abandonada tanlèu l'eveniment passat, e sovent degun preniá pas aquò vertadièrament al seriós.

Las dròllas envejosas de jogar al fotbòl o al rugbi se devián sovent resignar a far de quilomètres... o causir un autre espòrt.

Urosament aquò sembla acabat, lo nombre de licenciadas femeninas dins las equipas de pauma redonda o ovala espeta dempuèi 10 ans. I a mila rasons per explicar aquò, mas n'i a una que me sautèt als uèlhs recentament. Es la capitada en terme d'audiéncias e doncas d'exposicion de las competicions a la television. Exemple recent : la copa del mond femenina de rugbi acabada sus una victòria esplendida de Nòva Zelanda sus Anglatèrra dins un Eden Park plen, e davant de milions de telespectadors. TF1 aviá solfinat lo bon còp en s'acaparant los dreches de difusion de la competicion, aprèp las capitadas fulgurantas de la Copa del monde de rugbi 2019 e de l'Euro de fotbòl 2022 (co-difusat per Canal +) dins los estadis e sus las antenas.

Las audiéncias de l'espòrt femenin a la television quitan pas de progressar, en parallèl del nombre de practicantas. La professionalizacion progressiva - que va mai lèu al fotbòl qu'al rugbi - de las jogairas e dels campionats permet de mai grangs espleches, mai d'espectacle, tot çò qu'aimam dins l'espòrt televisat. Aquò fa nàisser de vocations, una identificacion, e un biais de normalizacion. Es mai que probable que l'exposicion mediatica del fotbòl e del rugbi femenins descomplèxe d'atlètas futuras, qu'aurián pas gausat o pas pogut se lançar fa 20 ans.

